

Arrest

nr. 346 947 van 20 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DETHIER
Diksmuidse Heerweg 126
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 april 2026 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DETHIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 april 2026 wordt de verzoekende partij vastgehouden met het oog op het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat.

1.2. Op 21 april 2026 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Poolse autoriteiten.

1.3. Op 23 april 2026 verklaren de Poolse autoriteiten zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18 (1) b van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk

is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 28 april 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer, naam : H. voornaam : Q. geboortedatum : (...) 2001 geboorteplaats : Paktia nationaliteit : Afghanistan

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Polen.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van Brugge naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Duitsland op 23.01.2026, maar aanvraag werd geweigerd van Duitsland. Nadien werd de vraag gesteld aan Polen. Op 21.04.2026 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 23.04.2026 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 24.04.2026 in het gesloten centrum van Brugge dat hij geen familie of minderjarige kinderen heeft in België. Betrokkene heeft ook geen medische problemen.

We benadrukken dat de Poolse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §1, van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit impliceert dus dat het door betrokkene in Polen ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet het voorwerp is van een definitieve beslissing. Betrokkene zal bijgevolg, na overdracht aan Polen, opnieuw toegang verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de Poolse instanties zullen het onderzoek van het verzoek kunnen verder zetten of aanvatten, indien de betrokkene dat wenst. De Poolse instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Bovendien zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Polen, door de Poolse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 24.04.2026 in het gesloten centrum van Brugge dat hij niet naar Polen wilt gaan omdat zijn aanvraag internationale bescherming daar werd geweigerd. Betrokkene zegt dat als hij terugkeert naar Polen hij zal opgesloten worden in een gesloten centrum en zal terug gestuurd naar Afghanistan. Betrokkene wilt niet naar Afghanistan omdat hij problemen heeft met de Taliban.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Polen, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (S:info-Inout -> Dublinrapporten -> map eurodac land – referenties allemaal kopiëren) + rapporten in Evibel klasseren niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Polen automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Polen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Polen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Polen omwille van structurele tekortkomingen in het Poolse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Polen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Polen momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Poolse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Polen door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Polen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om

internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Polen zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Polen te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Poolse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Polen een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 24.04.2026 in het gesloten centrum van Brugge dat hij geen familie of minderjarige kinderen heeft in België. Betrokkene heeft ook geen medische problemen.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat (...)."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de in de bestreden beslissing vervatte beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...)51/5/1,(...) § 2, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

De vordering, in zoverre gericht tegen de beslissing tot vasthouding, is niet ontvankelijk.

Op grond van artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet staat tegen deze beslissing immers enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad hiervoor geen rechtsmacht.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijk is aldus enkel ontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, hierna de bestreden beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, wegens onvoldoende individuele motivering van het risico op onderduiken. Uit de bespreking van het middel blijkt dat zij eveneens de materiële en formele motiveringsplicht, voortvloeiend uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, geschonden acht.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/28 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij ook wijst op een schending van het subsidiariteits- en proportionaliteitsbeginsel.

De Raad stelt echter vast dat het eerste en tweede middel volledig gericht zijn tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Zoals gesteld in punt 2. heeft de Raad terzake geen rechtsmacht.

Het eerste en het tweede middel zijn dan ook niet gericht tegen de bestreden beslissing en bijgevolg niet dienstig.

3.2.2. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

3.2.2.1. De verzoekende partij licht, na een theoretisch betoog en het wijzen op enkele vaststellingen in de bestreden beslissing, het derde middel toe als volgt:

“Daarmee miskent de administratie de kern van artikel 3 EVRM / artikel 4 Handvest en artikel 3, lid 2, Dublin III:

- Ten eerste wordt de toetsing verengd tot het al dan niet bestaan van algemene, structurele tekortkomingen en “automatische” schendingen, terwijl vereist is dat wordt nagegaan of verzoeker, als concrete persoon, bij overdracht een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, onder meer door gebrek aan effectieve opvang, procedure of door blootstelling aan praktijken zoals pushbacks en systematische vasthouding aan de grens.

- Ten tweede wordt de verhoogde instroom en de daarmee gepaard gaande organisatorische problemen in het Poolse opvangsysteem enkel vermeld om te besluiten dat dit “niet automatisch” tot een schending leidt, zonder enig individueel onderzoek naar de vraag of verzoeker, gelet op deze druk, in de praktijk een opvangplaats zal krijgen of het risico loopt op dakloosheid en zeer verregaande materiële ontbering.

De beslissing diskwalificeert bovendien publicaties in analoge en digitale media over de verhoogde instroom en de organisatorische problemen in Polen door te stellen dat deze “niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd” en dat daaraan “geen objectieve bewijswaarde” kan worden toegekend, in tegenstelling tot de geraadpleegde rapporten. Op die manier wordt de door of namens verzoeker aangehaalde informatie over de feitelijke situatie in Polen principieel terzijde geschoven, zonder de inhoud ervan te confronteren met de eigen bronnen of te onderzoeken of zij wijzen op een reëel risico op gebrek aan opvang of op onmenselijke omstandigheden.

Verder legt de bestreden beslissing de volledige bewijslast bij verzoeker. Zij stelt dat het aan hem is om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 EVRM wordt weerlegd, en dat hij moet aantonen dat zijn verzoek in Polen niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of artikel 3 EVRM, “hetgeen hier niet het geval is”. Een “loutere vrees” voor een schending van artikel 3

EVRM zou “geenszins volstaan” omdat deze niet gestoeld zou zijn op zijn eigen persoonlijke ervaring, en verzoeker zou “op geen enkel moment” aantonen op welke wijze de situatie in Polen ertoe zal leiden dat hij wordt gerepatriëerd of aan een artikel 3-schending wordt blootgesteld.

Deze benadering is onverenigbaar met de beschermingslogica van artikel 3 EVRM / artikel 4 Handvest en met de in het Unierecht verankerde gedeelde bewijslast in Dublin-zaken: de verzoekende lidstaat moet uit eigen beweging rekening houden met alle relevante, objectieve informatie over mogelijke onmenselijke of vernederende behandelingen in de verantwoordelijke lidstaat, terwijl de verzoeker de mogelijkheid moet krijgen om alle relevante gegevens en indirecte bewijzen aan te voeren. Door de verhoogde instroom en de daarmee gepaard gaande problemen in het Poolse opvangsysteem enkel te vermelden om ze vervolgens te minimaliseren, en door de verklaringen en vrees van verzoeker te herleiden tot een “loutere vrees” zonder eigen aanvullend onderzoek, miskent de administratie deze gedeelde onderzoeksplicht.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er in het administratief dossier geen elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat verzoeker specifieke noden of extreme kwetsbaarheid vertoont, en dat er “geen bewijs” is dat een overdracht aan Polen een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 EVRM. Daarbij wordt enkel verwezen naar het ontbreken van medische problemen en familiebanden in België, zonder rekening te houden met de reële impact van de verhoogde instroom en de organisatorische problemen in Polen op de opvangcapaciteit en de materiële leefomstandigheden van overgedragen verzoekers.

Door:

- zich te beperken tot de abstracte vaststelling dat er geen “structurele tekortkomingen” of “automatische” schendingen in Polen zouden zijn;

- de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten en de daarmee gepaard gaande organisatorische problemen in het Poolse opvangsysteem te minimaliseren, zonder individueel te onderzoeken of verzoeker daardoor een reëel risico loopt op gebrek aan opvang en zeer verregaande materiële ontbering;

- de bewijslast eenzijdig bij verzoeker te leggen en zijn vrees voor schending van artikel 3 EVRM te herleiden tot een “loutere vrees”, zonder eigen aanvullend onderzoek naar de actuele situatie in Polen; schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest, alsook artikel 3, lid 2, Dublin III en de daaruit voortvloeiende onderzoeksplicht en motiveringsplicht. Dit middel is ernstig en rechtvaardigt de nietigverklaring van de overdrachtsbeslissing en de schorsing van de tenuitvoerlegging.”

3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon

in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad t. Bulgarije*, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Polen, gezien de Poolse autoriteiten zich op 23 april 2026 akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Poolse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, *N. S. e.a.*, C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, *N. S. e.a.*, C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling

van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in voormeld artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielpprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, punten 82-93).

3.2.2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij niet *“aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”*, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en met de landeninformatie.

Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is de verwerende partij aldus tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Polen er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om haar standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aan de verzoekende partij om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzam is.

3.2.2.4. Nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij niet *“aannemelijk maakt dat (zij) door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”*, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden en de verwerende partij hierbij rekening heeft gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en met de landeninformatie, kan de verzoekende partij niet ernstig betogen dat de beoordeling zich beperkt tot de vraag *“of alle verzoekers in Polen “automatisch” worden blootgesteld aan een artikel-3-schending of of het systeem “in zijn geheel” structureel faalt”* en dat *“de toetsing verengd (wordt) tot het al dan niet bestaan van algemene, structurele tekortkomingen en “automatische” schendingen, terwijl vereist is dat wordt nagegaan of verzoeker, als concrete persoon, bij overdracht een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, onder meer door gebrek aan effectieve opvang, procedure of door blootstelling aan praktijken zoals pushbacks en systematische vasthouding aan de grens”*. Er blijkt niet dat de verzoekende partij betreffende de gebreken in de opvang of de procedure of het behandelen van asielzoekers in Polen individuele elementen heeft aangevoerd. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en niet wordt betwist door de verzoekende partij, verklaarde zij dat zij niet naar Polen wil omdat haar aanvraag om internationale bescherming daar geweigerd werd en zij bij terugkeer zal opgesloten worden in het gesloten centrum en zal teruggestuurd worden naar Afghanistan, waar zij niet naar toe wil omwille van problemen met de taliban. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat de verwerende partij deze elementen heeft getoetst, doch hieromtrent heeft geoordeeld *“We benadrukken dat de Poolse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §1, van Verordening 604/2013: “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit impliceert dus dat het door betrokkene in Polen ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet het voorwerp is van een definitieve beslissing. Betrokkene zal bijgevolg, na overdracht aan Polen, opnieuw toegang verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de Poolse instanties zullen het onderzoek van het verzoek kunnen verder zetten of aanvatten, indien de betrokkene dat wenst. De Poolse instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Bovendien zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. (...) Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Polen, door de Poolse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 24.04.2026 in het gesloten centrum van Brugge dat hij niet naar Polen wilt gaan omdat zijn aanvraag internationale bescherming daar werd geweigerd. Betrokkene zegt dat als hij terugkeert naar Polen hij zal opgesloten worden in een gesloten centrum en zal terug gestuurd naar Afghanistan. Betrokkene wilt niet naar Afghanistan omdat hij problemen heeft met de Taliban. Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.”*

De verzoekende partij weerlegt met haar betoog deze motieven niet. Uit voormelde motieven blijkt dan ook dat er onderzocht werd of, gelet op haar concrete situatie en de feitelijke situatie in Polen, de verzoekende partij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

3.2.2.5. De verzoekende partij betoogt dat de verhoogde instroom en de daarmee gepaard gaande organisatorische problemen in het Poolse opvangsysteem enkel worden vermeld om te besluiten dat dit *“niet automatisch”* tot een schending leidt, zonder dat enig individueel onderzoek wordt gevoerd naar de vraag of

zij, gelet op deze druk, in de praktijk een opvangplaats zal krijgen of het risico loopt op dakloosheid en zeer verregaande materiële ontbering, dat de verwerende partij hiermee de kern van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest miskent. In diezelfde zin betoogt zij dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er in het administratief dossier geen elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat zij specifieke noden of extreme kwetsbaarheid vertoont en er geen bewijs is dat een overdracht aan Polen een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 van het EVRM, doch zonder rekening te houden met de reële impact van de verhoogde instroom en organisatorische problemen in Polen op de opvangcapaciteit en de materiële leefomstandigheden van overgedragen verzoekers.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er lijkt aan voorbij te gaan dat enerzijds een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan voortvloeien uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge de Dublin III-Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek en anderzijds een dergelijk risico kan worden vastgesteld indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan die blijken uit de individuele elementen, om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen bij overdracht of als gevolg daarvan.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat “er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (...) niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Polen automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van (...) toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Polen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest(...). Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Polen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest(...). Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Polen omwille van structurele tekortkomingen in het Poolse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Polen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest (...). Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Polen momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Poolse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Polen door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn.”

De Raad wijst erop dat uit het dossier blijkt dat Polen de terugname van de verzoekende partij uitdrukkelijk heeft aanvaard. Uit voormelde motieven blijkt voorts dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan blijken dat melding wordt gemaakt dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor deze verzoekers die als Dublinterugkeerders aan Polen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld, dat ook het UNHCR geen rapporten heeft gepubliceerd waaruit dit zou blijken en dat ook geen publicaties van het UNHCR beschikbaar zijn waarin zij oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Polen omwille van structurele tekortkomingen in de Poolse opvangvoorzieningen waardoor Dublinterugkeerders na overdracht naar Polen er onmenselijk of vernederend behandeld worden, dat er evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn waaruit blijkt dat de opvang door Polen door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar is. De verzoekende partij verduidelijkt geenszins uit welke informatie zou blijken dat zij in Polen wel degelijk van opvang verstoken zal blijven, noch waarom een individueel onderzoek

naar de mogelijkheid tot het verkrijgen van een opvangplaats voor de verzoekende partij in Polen in de gegeven omstandigheden – waarbij Polen de verplichting heeft om de rechten van de verzoekende partij op basis van het EU asielacquis te respecteren, die voortvloeit uit het aanvaarden van de verantwoordelijkheid voor het verder behandelen van het verzoek om internationale bescherming dat door verzoeker in deze lidstaat werd ingediend en waarbij er voorts geen indicaties zijn dat Polen zijn verplichtingen betreffende opvang niet nakomt, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet waaruit dit zou blijken – noodzakelijk zou zijn.

3.2.2.6. Door louter te betogen dat de bestreden beslissing publicaties in analoge en digitale media over verhoogde instroom en de organisatorische problemen in Polen diskwalificeert door te stellen dat deze *“niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd”* en dat daaraan *“geen objectieve bewijswaarde”* kan worden toegekend, in tegenstelling tot de geraadpleegde rapporten maar op deze manier de door of namens haar aangehaalde informatie over de feitelijke situatie in Polen principieel terzijde wordt geschoven, zonder de inhoud ervan te confronteren met de eigen bronnen of te onderzoeken of zij wijzen op een reëel risico op gebrek aan opvang of op onmenselijke omstandigheden, verduidelijkt de verzoekende partij vooreerst niet welke informatie zij zelf heeft aangehaald voor het nemen van de bestreden beslissing en blijkt dit ook niet uit het administratief dossier. Bovendien weerlegt de verzoekende partij met een dergelijke kritiek geenszins de pertinente motieven waaruit blijkt waarom de inhoud van publicaties in analoge en digitale media niet verder dient onderzocht te worden en die luiden als volgt: *“Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Polen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.”*

3.3.2.7. De verzoekende partij betoogt verder dat de bestreden beslissing de volledige bewijslast bij haar legt, dat gesteld wordt dat het aan haar is om aannemelijk te maken dat er zich in haar geval feiten en omstandigheden voordoen op grond waarvan het vermoeden van eerbiediging van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd en dat zij moet aantonen dat haar verzoek in Polen niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of artikel 3 van het EVRM *“hetgeen hier niet het geval is”* en dat een *“loutere vrees”* voor een schending van artikel 3 van het EVRM niet zou volstaan omdat deze niet gestoeld zou zijn op haar eigen persoonlijke ervaring, en zij *“op geen enkel moment”* zou aantonen op welke wijze de situatie in Polen ertoe zal leiden dat zij wordt gerepatrieerd of aan een schending van artikel 3 van het EVRM zou worden blootgesteld. Zij meent dat een dergelijke benadering onverenigbaar is met de beschermingslogica van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en met de in het Unierecht verankerde gedeelde bewijslast in Dublin-zaken, waaruit blijkt dat de verzoekende lidstaat uit eigen beweging rekening moet houden met alle relevante, objectieve informatie over mogelijke onmenselijke of vernederende behandelingen in de verantwoordelijke lidstaat, terwijl de verzoekende partij de mogelijkheid moet krijgen om alle relevante gegevens en indirecte bewijzen aan te voeren.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins toelicht waaruit de in het Unierecht verankerde gedeelde bewijslast in Dublin-zaken zou bestaan.

Daarnaast wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *“Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten”* en *“(h)et verzoek om internationale bescherming van betrokkene (...) door de Poolse autoriteiten (zal) worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten”*, dat er dan ook geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen niet zouden respecteren en dat, daarnaast, de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt dat een overdracht een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM.

Er wordt enerzijds verder verduidelijkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Polen automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn, dat in de rapporten van de toonaangevende en gezaghebbende organisaties er geen dergelijke meldingen terug te vinden zijn, dat in de verschillende rapporten ook nergens melding wordt gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming

en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dergelijke structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Polen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, dat het UNHCR geen rapporten gepubliceerd heeft waarin het stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dergelijke structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublinterugkeerders die aan Polen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden, dat er evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar zijn waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Polen omwille van structurele tekortkomingen in het Poolse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Polen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, dat wat betreft de actuele situatie waarbij er in Polen momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat de verzoekende partij na haar overdracht aan de Poolse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld, dat er evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden zijn waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Polen door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn. De verwerende partij concludeert dat *“dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Polen zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest (...) of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Polen te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest(...).”*

Anderzijds wordt gemotiveerd dat – wat betreft de individuele elementen die de verzoekende partij aanbrengt – de verzoekende partij er niet in slaagt *“aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat (zij), na (haar) aankomst in Polen, door de Poolse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatrieerd naar het land waarvan (zij) het staatsburgerschap bezit of naar het land waar (zij haar) gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van (haar) verzoek is vastgesteld of (zij) al dan niet internationale bescherming behoeft of dat (zij) er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM”* en dat betreffende *“de verklaring die (zij) geeft waarom (zij) niet terug kan naar Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan (zij) het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar (zij haar) gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht, (dat) (d)eze inhoudelijke verklaringen (...) niet in overweging (worden) genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.”* alsook dat er in het administratief dossier geen elementen of gegronde redenen aanwezig zijn waaruit blijkt dat de verzoekende partij *“niet in staat zou zijn om te reizen”* of *“zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor (haar) leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen”* en dat op basis van de verklaringen van de verzoekende partij en de elementen aanwezig in het administratief dossier er ook niet kan besloten worden dat er in haar geval sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

De Raad herhaalt dat het wel degelijk in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM, dat indien dit begin van bewijs wordt geleverd, de bewijslast verschuift en het aan de verdragsluitende staat is om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99, punt (c)).

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft besloten dat *“dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Polen zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest (...) of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Polen te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest(...).”*

Het kwam aldus wel degelijk aan de verzoekende partij toe om feiten en omstandigheden aan te halen waaruit blijkt dat er, hoewel niet blijkt dat er sprake is van structurele tekortkomingen – een vaststelling die de verzoekende partij niet weerlegt of ontkracht –, in haar geval wel degelijk een reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals blijkt uit wat voorafgaat wordt in de bestreden beslissing op grond van verzoekers verklaringen en de individuele elementen in haar dossier geoordeeld dat niet blijkt dat er sprake is van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een overdracht aan Polen. De verzoekende partij weerlegt de concrete motieven dienaangaande niet.

3.2.2.8. Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat door de verhoogde instroom en de daarmee gepaard gaande problemen in het Poolse opvangsysteem enkel te vermelden om ze vervolgens te minimaliseren en door haar verklaringen en vrees te herleiden tot een loutere vrees zonder eigen aanvullend onderzoek, de verwerende partij de ‘gedeelde onderzoeksplicht’ miskent.

Evenmin maakt zij met haar betoog aannemelijk dat er sprake is van het beperken tot de abstracte vaststelling dat er geen *“structurele tekortkomingen”* of *“automatische”* schendingen in Polen zouden zijn. Noch toont zij aan dat, of om welke reden, er een noodzaak zou zijn tot een individueel onderzoek of zij door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten en de daarmee gepaard gaande organisatorische problemen in het Poolse opvangsysteem – hoewel dit *“niet automatisch betekent dat (zij) na (haar) overdracht aan de Poolse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat (haar) verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld (...) (en er) evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden (zijn) waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Polen door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn* – een reëel risico loopt op gebrek aan opvang en zeer verre gaande materiële ontbering.

De verzoekende partij toont met haar betoog aldus niet aan dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, alsook artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening en de daaruit voortvloeiende onderzoeksplicht en motiveringsplicht, schendt.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij ook niet gevolgd worden in haar betoog dat door eenzijdig de bewijslast bij haar te leggen en haar vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM te herleiden tot een *“loutere vrees”*, zonder eigen aanvullend onderzoek naar de actuele situatie in Polen, de bestreden beslissing artikel 3 van EVRM en artikel 4 van het Handvest, alsook artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening en de daaruit voortvloeiende onderzoeksplicht en motiveringsplicht, schendt.

3.2.2.9. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest niet aantoon, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Polen noch op individuele gronden. Zij weerlegt de in dit verband door de verwerende partij gedane vaststellingen niet.

Nu de verzoekende partij niet aantoon dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich gelet op artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening alsnog bevoegd diende te verklaren.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op het eerste zicht niet aannemelijk dat bepaalde relevante elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek.

3.2.2.10. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. VERMANDER